

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **F. (...) Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko: **A. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda F. (...) Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 1.054 zł 75 gr (jeden tysiąc pięćdziesiąt cztery złote 75/100) wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II. odstępuje od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 1.054,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz o obciążenie pozwanej kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż należności objęte pozwem obejmują opłaty, które pozwana obowiązana była zapłacić na rzecz (...) S.A. za świadczone jej usługi telekomunikacyjne oraz że należności te zostały objęte cesją na rzecz powoda.

Wydany w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty pozwana zaskarżyła w drodze sprzeciwu w całości podnosząc, iż była osoba bez pracy, bez wynagrodzenia oraz podając że od kwietnia 2016 r. pracuje na pół etatu i że jej sytuacja jest trudna i zawiła.

Na rozprawie w dniu 7 lutego 2017 r. pozwana wniosła o zawarcie ugody z powodem oraz umożliwienie jej spłaty zadłużenia w czasie, podnosząc iż nie ma żadnych dochodów ani zdolności finansowej.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana z tytułu umowy zawartej z (...) S.A. (wcześniej (...) spółką z o.o.), w zamian za świadczone jej usługi telekomunikacyjne, zobowiązana była do uiszczania opłat, których jednak nie dokonywała regularnie. Wymagalne

zadłużenie pozwanej z tego tytułu wyniosło łącznie 1.054,75 zł. W skład jego weszły należności z faktur o numerach: (...) z dnia 24 marca 2015 r., (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r., (...) z dnia 24 maja 2015 r., (...) z dnia 24 czerwca 2015 r., (...) z dnia 24 lipca 2015 r. oraz noty obciążeniowej nr (...) z dnia 26 września 2015 r..

Wierzytelności te (...) S.A. przeniosła na rzecz powodowego funduszu na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r.

Pozwana nie uiszcza tych należności ani na rzecz spółki (...) ani na rzecz powoda.

okoliczności bezsporne.

Pozwana nie posiada żadnego majątku, aktualnie nie pracuje. Jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna w Urzędzie Pracy. Do początku grudnia 2014 r. pracowała w aptece internetowej w G., później na poczcie na umowę na zastępstwo, na pół etatu. Wychowuje sama syna, który otrzymuje alimenty od jego ojca oraz wynagrodzenie miesięczne z tytułu praktyki zawodu w wysokości 130 zł. Drugi z synów jest pod opieką jego ojca, na tego syna pozwana płaci alimenty w kwotach od 600 do 800 zł, na które pieniądze przekazują jej rodzice. Również córka pozwanej mieszka ze swoim ojcem.

Pozwana nie spłaca zadłużenia posiadanego wobec banku (...), spółki (...), kar umownych w O. oraz kar umownych w T-M..

Na podstawie postanowienia z dnia 4 sierpnia 2015 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku została wpisana do Krajowego Rejestru Dłużników Niewypłacalnych.

dowód: przesłuchanie pozwanej w charakterze strony – k. 168-169; postanowienie SR Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 04.08.2015 r. – k. 120

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny sprawy nie był sporny między stronami. Pozwana nie kwestionowała ani wysokości swego zadłużenia ani legitymacji procesowego powoda. Wnosiła jedynie o umożliwienie jej spłaty zadłużenia w czasie, z uwagi na jej trudną sytuację materialną. Powód również nie kwestionował podanych przez pozwaną w toku przesłuchania w charakterze strony okoliczności faktycznych dotyczących jej stanu majątkowego. Zeznania pozwanej Sąd uznał za wiarygodne, gdyż znajdowały potwierdzenie w złożonym przez pozwaną oświadczeniu majątkowym, jak też treści postanowienia Sądu o wpisaniu pozwanej do rejestru dłużników niewypłacalnych.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd uznał, iż powództwo było zasadne. W procesie niniejszym strona powodowa skutecznie bowiem wykazała, że przysługiwało jej uprawnienie do żądania zapłaty należności za świadczone przez zbywcę wierzytelności usługi telekomunikacyjne, wykonane wcześniej w oparciu o łączącą pozwaną ze zbywcą wierzytelności umowę o świadczenie tych usług.

Powyższe skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości o czym Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (t.j. z dnia 10 stycznia 2014 r. Dz.U. z 2014 r. poz. 243, ze zm.) w zw. z art. 509 §1 i 2 kc.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie dochodzonego pozwem roszczenia na raty, z uwagi na brak po stronie pozwanej jakiegokolwiek możliwości uiszczenia przez nią tych należności w tej formie. Pozwana nie ma bowiem żadnego majątku ani nie uzyskuje wynagrodzenia za pracę, gdyż takiej aktualnie nie wykonuje, bo jej nie posiada i nie może, pomimo starań, znaleźć. Ma też zobowiązania alimentacyjne, które reguluje tylko wówczas gdy otrzyma na ten cel pieniądze od swoich rodziców.

Stąd też aktualne wnioski pozwanej o umożliwienie jej przez Sąd spłaty tego zadłużenia poprzez odroczenie w czasie terminu jego spełnienia Sąd uznał za nie adekwatne do rzeczywistej sytuacji materialnej, w której znajduje się pozwana.

Trudna sytuacja pozwanej została natomiast uwzględniona przez Sąd w zawartym w pkt. II wyroku rozstrzygnięciu o kosztach procesu, w którym Sąd na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda poniesionych przez niego kosztów procesu. Rozstrzygając w ten sposób Sąd miał na uwadze, iż w chwili obecnej sytuacja majątkowa pozwanej, z uwagi na zupełny brak majątku oraz dochodów oraz obciążający pozwaną obowiązek alimentacyjny wobec własnych dzieci (którego bez pomocy osób trzecich nie jest ona w stanie faktycznie zaspokajać) przemawiała za odstąpieniem przez Sąd od obciążania pozwanej tymi kosztami.